

jeg begyndte med Koen, at jeg trængte til at faa Hjælp, det var den Gang, jeg ikke havde Heden opdyrket. Nu trænger jeg heldigvis ikke saa stærkt til Støtte. Men efter det ærede Medlems Forslag, hvor det er de Folk, der have Hedejorden opdyrket, der skulle have Støtte, kunde jeg nok faa et klækkeligt Tilskud.

K. M. Klausen: Det er derfor, der staar i Forslaget, at Støtten skal ydes dem, som enten have ny opdyrket Hedejord eller have paabegyndt Opdyrkning af Hedejord, og som staa ved Begyndelsen og kæmpe den haarde Kamp for at skaffe sig Udkommet. Det er tydeligt nok udtrykt i Forslaget.

Reventlow: Det Ændringsforslag, der findes under Nr. 50, vil jeg give min bedste Anbefaling. Det handler om en livsvarig Hædersgave til Dyrslæge Schmidt paa 2,000 Kr. Der er vist faa, der have gjort sig saa fortjente til en saadan Hædersgave som Dyrslæge Schmidt fra Kolding. Han har handlet anderledes end de fleste Opfindere, der, naar de gøre Opfindelsen, søge — hvad der er ganske naturligt og ikke i mindste Maade til at bebrejde dem — at gøre Opfindelsen frugtbar for dem selv, tjene saa meget som muligt paa den og saa for Resten ogsaa lade Samfundet faa Gavn af den. Dyrslæge Schmidt har, straks da han gjorde Opfindelsen, stillet den til Disposition for Almenheden og aldrig nogen Sinde søgt at skaffe sig personlig Fordel af den. Jeg finder derfor, at der ikke kan tænkes noget Tilfælde, hvor der er saa god Grund til en livsvarig Hædersgave som her til Dyrslæge Schmidt. Jeg er vis paa, at dette Forslag vil vinde Anklang overalt. Man vil overalt i Landet være glad ved, at denne Hædersgave er bleven ham tildelt, han har fortjent den med Ære, og det er ogsaa en Ære for Samfundet, at det yder ham en saadan Hædersgave.

Dernæst maa jeg have Lov til at sige til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), at der er ingen, han være saa fredelig, han være vil, der har Fred længere, end hans Nabo vil. Jeg er denne fredelige Mand, men det ærede Medlem synes at have en Del Lyst til at lange ud efter mig, og det maa han ogsaa gerne. Men saa vil jeg til Gengæld ogsaa have Lov til en Gang imellem at svare det ærede Medlem. Det ærede Medlem benyttede Lejligheden i Formiddags, da han holdt

sit Foredrag, til at give mig et lille Hip, idet han sagde, at jeg — det er rigtignok meget længe siden i 1901 eller 1902 — havde været meget højt oppe i Anledning af et Tilsvær, jeg gav ham paa et Foredrag, han havde holdt. Det ærede Medlem citerede den Ytring af mig: „Naar der nu kommer Stemmer frem som det ærede Medlems, som tværtimod søge at adskille, saa tror jeg alligevel, at disse Stemmer ville klinge saa falsk ude paa Landet, at de ikke ville have nogen som helst Virkning“. Det var angaaende Forholdet mellem de større og mindre Landbrugere. Jeg synes ikke, at dette Citat just er et Bevis paa, at jeg var meget højt oppe. Det er jo ganske naturlige Ord, jeg sagde. Det ærede Medlem tilføjede: „Han har heller ikke“ — det var mig — „været nogen meget fremsynet Politiker“ —, det ærede Medlem havde talt om nogle andre, der heller ikke havde været fremsynede, det var naturligvis i Sammenligning med det ærede Medlem selv —, „thi netop de Stemmer, som ville hævde dette, ere sikkert de ægte Stemmer, og det er Stemmer, som mere og mere ville gøre sig gældende“. Jeg tror, at det ærede Medlem har fuldstændig Uret i at paastaa dette. Jeg tror, at Forholdet nu er, som det var den Gang for 5—6 Aar siden, at ude paa Landet — hvor jeg kender Forholdene ganske godt og, tror jeg, bedre end det ærede Medlem — ville de større, de mindre og smaa Jordbrugere meget gerne arbejde i Fællig til fælles Bedste. De Stemmer, som klinge imellem dem, og som hovedsagelig komme her inde fra Byen og søge at splitte dem, søge at skabe Ufred mellem de større, mindre og smaa Jordbrugere, ville ikke finde Genlyd ude paa Landet. Det er uden Grund, naar det ærede Medlem paastaar, at Forholdene nu ere anderledes. Vi leve sammen i god Forstaaelse ude paa Landet, de større, mindre og smaa Jordbrugere. Der er i Virkeligheden ingen Ufred, og vore Organisationer arbejde godt og fredeligt sammen. Der er ingen Landboforeninger, der søge at skabe Ufred med Husmandsforeningerne, og i Husmandsforeningerne, i alt Faldovre hos os paa Lolland, søger man ogsaa at skabe et godt Forhold til Landboforeningerne. Vi arbejde godt sammen og til fælles Bedste, det gøre vi nu, og det gjorde vi ogsaa den Gang.

Jeg vil tilføje, at det, som jeg den Gang, i 1901 eller 1902, sagde til det ærede Medlem, var et Gensvar til det